

ВЪЗСТАНОВИ МЕ

ТАХЕРЕ МАФИ

Превод от английски език
Вера Чубар

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Restore Me*
Copyright © 2018 by Tahereh Mafi
All rights reserved

Превод Вера Чубар
Редактор Рая Ганева-Кръстева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2018 г.

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2231-1

*На Джоуди Риймър,
която винаги е вярвала.*

ДЖУЛИЕТ

Вече не се будя с писъци. Не усещам гадене при вида на кръв. Не трепвам, преди да стрелям с пистолет.

И никога повече няма да се извинявам за това, че съм оцеляла.

И въпреки това...

Внезапно се сепвам от звука на отваряща се с трясък врата. Успявам да приглуша едно ахване, завъртам се и по силата на навика поставям ръка върху дръжката на полуавтоматичния пистолет, който е повесен странично в един кобур край тялото ми.

– Джул, имаме сериозен проблем.

Кенджи се е втренил в мен – с присвити очи – ръце, поставени на хълбоците, и фланелка, оплетена около гърдния му кош. Това е гневният Кенджи. Угриженият Кенджи. Изминаха шестнадесет дни откакто превзехме Сектор 45 – откакто аз се провъзгласих за Върховен командир на Възобновителите – и засега е спокойно. Чак изнервящо тихо. Всеки ден се събуждам, изпълнена отчасти с ужас и отчасти с въодушевление, очакваща с нетърпение неизбежните официални писма от страна на вражески настроени нации, които биха оспорили властта ми и биха започнали война срещу нас – и сега, най-накрая, изглежда като че ли този момент е настъпил. Затова си поемам дълбоко въздух, изпуквам врата си и поглеждам Кенджи право в очите.

– Казвай!

Той притиска устните си заедно. Поглежда нагоре в тавана.

– Ами, добре... Първото нещо, което трябва да знаеш, е, че вината не е моя. Просто се опитвах да помогна.

Аз залитам. Намръщвам се.

– Какво?

– Искам да кажа, че знаех, че този тъпак обича да драматизира излишно, но това вече надминава и абсурдното...

– Съжалявам... Какво? – Свалям ръка от пистолета си и усещам как тялото ми се отпуска. – Кенджи, какви ги говориш? Не става ли въпрос за война?

– Война ли? Какво? Джул, ти слушаш ли ме изобщо? Гаджето ти в момента преживява истерична криза и трябва да отидеш при него, за да го успокоиш, преди да съм се върнал, за да му наричам задника.

Издишвам раздразнена.

– Ама ти сериозно ли ми говориш? Отново ли тези глупости? За бога, Кенджи! – Разкопчавам кобура от гърба си и го хвърлям на леглото зад мен. – Какво си направил този път?

– Ето, виждаш ли? – Кенджи посочва към мен. – Виждаш ли... Защо така прибързано съдиш? А, принцесо? Защо предполагаш, че аз съм този, който е направил нещо нередно? Защо аз? – Той свива ръце пред гърдите си и понижава глас. – Освен това, знаеш ли? От доста време имах намерение да поговоря с теб, защото наистина смятам, че като Върховен командир не можеш да демонстрираш специално отношение по този начин, но очевидно...

Изведнъж той замръзва.

Дочувайки звука от скърцаща врата, веждите на Кенджи се изстрелват нагоре, а при лекото прищракване, очите му се разширяват. Приглушено шумолене от движение и внезапно цевта на един пистолет бива притисната към към тила му. Кенджи се втренчва в мен, а устните му не издават никакъв звук, докато отново и отново оформят ду-

мата „психопат“.

Въпросният психопат ми намигва от мястото, на което е застанал, и ми се усмихва така, сякаш не държи пистолет, притиснат в главата на общия ни приятел. Аз успявам да потисна смеха си.

– Продължавай! – приканва го Уорнър и все още се усмихва. – Моля те, кажи ми как точно тя се е провалила като твой командир.

– Хей... – Ръцете на Кенджи излитат нагоре, имитирайки жест на предаване. – Никога не съм твърдял, че тя се е провалила в каквото и да е. Ясно ли е? А ти очевидно преиграваш...

Уорнър удря Кенджи странично по главата с оръжието.

– Идиот!

Кенджи се завърта. Избутва пистолета от ръката на Уорнър.

– Какво, по дяволите, не ти е наред, човече? Мислех, че се разбираме добре.

– Разбрахме се – отвръща с леден глас Уорнър. – Докато ти не ми докосна косата.

– Нали ме помоли да те подстрижа...

– Не съм казвал нищо подобно! Помолих те да ми обещаш краищата!

– И аз това и направих.

– Това – отвръща Уорнър, като едновременно с това се и завърта, за да мога да огледам нанесените щети – не е подрязване на краищата, некомпетентен тъпако...

Рязко поемам въздух. Задната част на главата на Уорнър представлява назъбена каша от неравно окастрена коса. Цели кичури са били обръснати.

Кенджи се свива, докато оглежда резултатите от работата си. След което прочиства гърло.

– Е – започва той, докато пъха ръце в джобовете си. – Искам да кажа... Както и да е, човече... Красотата е субективно понятие...

Уорнър се прицелва в него с още едно оръжие.

– Хей! – извиква Кенджи. – Аз не съм тук, за да търпя тази оскърбителна връзка. Ясно ли е? – След което посочва към Уорнър. – Не съм се съгласявал на подобни глупости!

Уорнър се втрещва в него и Кенджи започва да отстъпва, като напуска стаята гърбом, преди Уорнър да е имал още един шанс да реагира. И в този момент, докато аз въздъхвам от облекчение, Кенджи провира глава обратно в рамката на вратата и изрича:

– И всъщност наистина мисля, че подстрижката ти изглежда доста сладка – а Уорнър затръшва вратата в лицето му.

Добре дошли в моя съвсем нов живот като Върховен командир на Възобновлението.

Уорнър все още е обърнат с лице към затворената врата, когато издишва. Раменете му се отпускат от стаеното в тях напрежение и аз успявам да видя още по-ясно каква каша е забъркал Кенджи. Гъстата, великолепна, златиста коса на Уорнър – характерен белег на красотата му – е унищожена от невнимателни ръце.

Катастрофа.

– Ейрън – тихо изричам аз. Той навежда глава. – Ела тук!

Той се обръща и ме поглежда с крайчето на окото си, сякаш прави нещо, от което се срамува. Аз избутвам оръжията от леглото и му правя място да легне до мен. Той потъва в матрака с тъжна въздишка.

– Сега изглеждам отвратително – тихо отбелязва той.

Поклащам глава, докато се усмихвам, и го докосвам по бузата.

– Защо го остави да ти отреже косата?

В този момент Уорнър поглежда нагоре към мен. Очите му са кръгли, зелени и объркани.

– Ти ми каза да прекарвам време с него.

Аз се засмивам с глас.

– И затова взе, че позволи на Кенджи да ти подстриже косата?

– Не че съм му позволил да ми подстриже косата – изрича той, гледайки навъсено. – Това беше... – той се поколебава. – Това беше жест на приятелство. Беше акт на доверие, който съм виждал моите войници да практикуват помежду си. Във всеки случай – изрича той, докато се обръща на страни – не е като да имам особен опит в изграждането на приятелства.

– Добре – продължавам аз. – Ние сме приятели, нали?

Чувайки това, той се усмихва.

– И? – аз го побутвам.

– И това се разви добре, нали? Ето че се учиш как да бъдеш по-мил с хората.

– Да, така е, но аз не искам да съм по-мил с хората. Това не ми отива.

– А аз пък смятам, че даже много ти отива – отвърщам аз, греейки. – Обожавам, когато си мил.

– Разбира се, че ще го кажеш. – Той почти се смее. – Но на мен любезността не ми идва отвътре, любов моя. Ще трябва търпеливо да изчакаш напредъка ми.

Аз взимам ръката му в своята.

– Нямам никаква представа за какво говориш. С мен си напълно мил.

Уорнър поклаща глава.

– Зная, че обещах да се опитам да бъда по-мил с приятелите ти... и ще продължавам да се старая,... но се надявам, че не съм те накарал да повярваш, че съм способен и на невъзможното.

– Какво искаш да кажеш?

– Само че се надявам, че няма да те разочаровам. Възможно е, ако бъда притиснат и да се отворя към някого, но трябва да знаеш, че нямам никакъв интерес да се държа с някой друг по начина, по който се отнасям към теб. Това –

изрича той, докато посочва въздуха помежду ни – е изключение от едно много твърдо правило. – В този миг очите му се оказват на устните ми, а ръката му се е преместила зад врата ми. – Това – прошепва той много тихо – е изключително необичайно.

Аз спирам.

Спирам да дишам, да говоря, да мисля...

Той едва ме е докоснал, а сърцето ми започва да препуска. В мен се разбиват спомени, които ме обгръщат на таласи: тежестта на тялото му над моето, вкусът на кожата му, топлината от докосването му, остриите му вдишвания, както и нещата, които ми казва само в тъмното.

Във вените ми нахлуват пеперуди, но аз ги изгласквам навън.

Това все още е толкова ново – докосването му, кожата му, миризмата му. Толкова ново, така изненадващо и невероятното...

Уорнър се усмихва и накланя глава. Аз имитирам движението му и след едно леко вдишване устните му се разтварят, а аз застивам с дробове, захвърлени на пода, пръсти, търсещи ризата му и очакваща това, което ще последва, когато той добавя:

– Нали знаеш, че ще трябва да си обръсна главата?

И се отдръпва.

Аз премигвам, но той все още не ме целува.

– И най-искрено се надявам – уведомява ме той, – че ти все още ще ме обичаш, когато се завърна.

След което се изправя и тръгва, а аз преброявам на пръстите на едната си ръка броя на мъжете, които съм убила, и започвам да се чудя с колко ли малко това ми помага да се контролирам в присъствието на Уорнър.

Кимвам веднъж, докато той ми маха за довиждане, събирам здравия си разум, от мястото, на което го бях оставила, и падам назад върху леглото, с въртяща се глава и усложненията от войната и мира, които тегнат на ума ми.

Не че съм си мислила, че ще е лесно да бъда лидер, но си мисля, че смятах, че ще е по-лесно от това.

Постоянно съм изпълнена със съмнения по отношение на взетите от мен решения. И съм вбесяващо изумена всеки път, когато някой войник изпълни моя заповед. Същевременно се ужасявам все повече от това, че на нас – на мен – ще ни се наложи да убием още много, много други, преди този свят да се подреди. Макар да си мисля, че именно мълчанието е това, което ме потриса повече от всичко друго.

Изминаха шестнадесет дни.

Изнесох речи за това, което ще последва, за плановете ни за бъдещето. Проведохме церемонии в чест на падналите в боя и се стараем да претворим в реалност обещанията за промяна. Касъл, верен на думата си, вече усърдно работи, като се опитва да разрешава въпроси, свързани със селското стопанство, напояването и най-спешно от всичко – как най-успешно да изкара цивилните от казармите. Но всичко това ще е работа, която ще се извършва постепенно. Ще караме бавно и ще съграждаме внимателно – битка за земята, която може да отнеме и век. Мисля си, че всички ние разбираме това. И ако се налагаше да се тревожа само за цивилните, притеснението ми нямаше да е толкова голямо. Но аз се тревожа, защото знам прекалено добре, че нищо не може да се направи, за да се оправи този свят, ако прекараме следващите няколко десетилетия в състояние на война.

Но дори и така да е, аз съм готова да се боря.

Това определено не е нещото, което желая, но с радост бих тръгнала на война, ако това се налага да направим, за да осъществим промяната. Просто ми се искаше да беше толкова просто. В този момент най-големият ми проблем е също така и най-объркващият: войните изискват врагове, а както изглежда – аз не мога да намеря такива.

През шестнадесетте дни, откакто застрелях Андерсън в челото, не съм се сблъскала с каквато и да е опозиция.

Никой не се опита да ме арестува. Никой друг Върховен командир не ме предизвика. От останалите петстотин петдесет и четири сектора на този континент, нито един не се отдели, не обяви война, нито пък каза нещо лошо за мен. Никой не е протестираше; хората не се бунтуват. По някаква причина Възобновлението продължава да играе с мен.

Преструва се.

И това много дълбоко ме изнервя.

Намираме се в странна патова ситуация – заседнали сме в неутралното, въпреки че аз отчаяно бих искала да направя повече. Повече за хората от Сектор 45, за Северна Америка и за света като цяло. Но тази странна тишина изкарва всички ни извън равновесие. Бяхме толкова сигурни, че след като Андерсън е мъртъв, останалите Върховни командири ще се надигнат – ще заповядат на армиите си да ни унищожат – да ме унищожат. Вместо това лидерите на света ясно показаха нашата незначителност: те ни пренебрегват, както биха сторили с досадна муха. Хванати сме в капан под стъклен похлупак, в който сме свободни да жулим и да блъскаме прекършените си криле в стените точно толкова време, за колкото ще ни стигне кислородът. Сектор 45 бе оставен да прави каквото си пожелае. Дадена ни бе автономия и правомощия да преразгледаме инфраструктурата на сектора си без да очакваме намеса. Навсякъде другаде – и всеки друг – се преструват, че нищо в света не се е променило. Нашата революция се състоя във вакуум. Последващата ни победа бе принижена до нещо толкова маловажно, че е възможно и дори да не съществува.

Игри за ума.

Касъл постоянно ни посещава, съветва. Негово беше предложението аз да бъда активната страна – да контролирам положението. Вместо да стоя и да чакам – разтревожена и в отбранителна позиция, – аз трябва да бъда тази, която протяга ръка. Така ме посъветва той. Трябва да им обявя присъствието си. Да предявя иск, допълни той. Да зае-

ма място на масата. И да се опитам да сформирам съюзи, преди да започна да организирам нападения. Да се свържа с останалите пет Върховни командири по цял свят.

Защото аз може и да говоря от името на Северна Америка, но какво става с останалата част от света? Какво става с Южна Америка? С Европа? С Азия? С Африка? С Океания?

„Стани домакин на международна конференция на лидерите“, посъветва ме той.

„Говори.“

„Първоначално се цели в мира“, учи ме той.

– Те трябва да умират от любопитство – отбеляза Касъл. – Седемнадесетгодишно момиче, което превзема Северна Америка? Едно момиче в тийнейджърска възраст, което уби Андерсън и се обяви за владетел на този континент? Госпожице Ферарс, трябва да знаеш, че в момента имаш огромно влияние! Използвай го в своя полза!

– Аз? – питам учудено. – Как така имам влияние?

Касъл въздъхва.

– Ти със сигурност си доста смела за възрастта си, госпожице Ферарс, но аз със съжаление забелязвам, че младостта ти е неразривно свързана с неопитност. Ще се опитам да го кажа ясно: ти имаш свръхчовешка сила, почти непобедима кожа, смъртоносно докосване, само седемнадесет години, през които името ти е съществувало и съвсем самостоятелно успя да свалиш деспота, измъчвал тази нация. И въпреки това се съмняваш, че може и да си в състояние да изплашиш света?

Аз се стегнах.

– Стари навици, Касъл – тихо промълвих аз. – Лоши навици. Ти си прав, разбира се. Естествено, че си напълно прав.

Той ме изгледа право в очите.

– Трябва да разбереш, че единодушното, колективно мълчание от страна на враговете ти със сигурност не е

случайно съвпадение. Те със сигурност са били във връзка един с друг – и най-вероятно са се обединили около този подход, – защото очакват да видят какво ще направиш по-нататък. – Той поклаща глава. – Те чакат следващия ти ход, госпожице Ферарс. Умолявам те да го направиш добър.

Така че аз се уча.

Постъпих точно както той предложи и преди три дни изпратих вест чрез Дилайло, като по този начин се обърнах към останалите пет Върховни командири на Възобновлението. Поканих ги през следващия месец да се присъединят тук, към мен, в Сектор 45, за конференция на международните лидери.

И точно петнайсет минути преди Кенджи да нахлуе в стаята ми вече бях получила първия си отговор.

Океания отговори с „да“.

И не съм сигурна какво означава това.

УОРНЪР

Напоследък не съм на себе си.

Истината е, че от толкова дълго време не съм на себе си, че започнах да се чудя дали някога наистина съм го знаел. Гледам в огледалото без да примигвам, а из стаята ехти жуженето на машинката за подстригване. Лицето ми се отразява съвсем леко в моя посока, но и това ми е достатъчно, за да забележа, че съм отслабнал. Бузите ми са хлътнали; очите ми – по-широки; скулите – по-ясно изразени. Докато подстригвам собствената си коса, движенията ми са едновременно скръбни и механични, а остатъците от суетата ми падат в краката ми.

Баща ми е мъртъв.

Затварям очи и се стягам заради нежеланото напрежение в гърдите си, а машинката все още жужи в стиснатия ми юмрук.

Баща ми е мъртъв.

Изминаха малко повече от две седмици, откакто той бе убит – прострелян два пъти в челото от някого, когото обичам. Тя прояви добрина към мен, като го уби. Беше посмела, отколкото аз някога съм бил, и дръпна спусъка, така както аз не успях да направя. Той беше чудовище. Заслужаваше по-лошо.

И все пак...

Тази болка.

Поемам дълбоко дъх и, мигайки, отварям очи, благода-

рен за времето, в което мога да съм сам. Благодарен по някакъв начин за възможността да разкъсам на парчета нещо, каквото и да е, от плътта ми. Има нещо пречистващо в това.

Майка ми е мъртва, мисля си аз, докато плъзгам електрическото острие по черепа си. *Баща ми е мъртъв*, мисля си аз, докато косата пада на пода. Всичко, което бях, всичко, което съм сторил, всичко, което съм, беше изковано от двойствената природа на тяхното действие и бездействие.

В тяхното отсъствие се питам кой ли съм аз?

С подстригана глава и изключена машинка, поставям длани на ръба на суетата си и се навеждам, все още опитвайки се да зърна мъжа, в който съм се превърнал. Чувствам се стар и неспокоен, а сърцето и умът ми са във война. Последните думи, които изрекох на баща ми...

– Хей!

Сърцето ми се ускорява, докато се завъртам. Незабавно симулирам безгрижие.

– Здравсти! – изричам аз, принуждавайки крайниците си да се забавят и да бъдат стабилни, докато изгупвам кичури коса от раменете си.

Тя ме гледа с големи очи, красиви и притеснени.

Сещам се, че трябва да се усмихна.

– Как изглеждам? Надявам се, че не е твърде ужасно.

– Ейрън – тихо прошепва тя. – Добре ли си?

– Добре съм! – отвръщам аз и отново поглеждам в огледалото. Прокарвам ръка през меката, стърчаща едносантиметрова коса, която съм си оставил, и се чудя как е възможно подстрижката да ме направи да изглеждам по-суров и по-студен отпреди. – Макар да признавам, че не успявам да се разпозная – добавям аз на глас, опитвайки се да се разсмея. Стоя в средата на банята и нося само боксерки. Тялото ми никога не е било по-слабо, а острите линии на мускулите никога не са били по-релефни. Суровостта на тялото ми сега е съчетана с грубата подстрижка на косата ми по начин, който усещам почти нецивилизован и толкова

нехарактерен за мен, че ми се налага да погледна встрани.

Сега Джулиет е точно пред мен.

Ръцете ѝ се настаняват на хълбоците ми и ме придърпват напред. Аз залитам леко, докато следвам движението ѝ.

– Какво правиш? – започвам аз, но когато срещам очите ѝ, в тях откривам нежност и загриженост. Нещо се разтапя вътре в мен. Раменете ми се отпускат и аз я завъртам в посока към мен, поемайки си дълбоко дъх.

– Кога ще поговорим за това? – пита тя, облегната на гърдите ми. – За всичко? Всичко, което се случи...

Потръпвам.

– Ейрън.

– Добре съм! – лъжа я. – Това е просто коса.

– Знаеш, че не говоря за това.

Поглеждам встрани. Взирам се в нищото. Известно време и двамата мълчим.

В края на краищата именно Джулиет е тази, която нарушава тишината.

– Сърдиш ли ми се? – шепне тя. – За това, че го застрелях?

Тялото ми застива.

Очите ѝ се разширяват.

– Не... *Не...* – Изричам думите твърде бързо, но наистина ги мисля. – Разбира се, че не. Не е това.

Джулиет въздъхва.

– Не съм сигурна, че знаеш това – продължава тя накрая, – но е напълно нормално да скърбиш за загубата на баща си, въпреки че той бе ужасен човек. Нали го знаеш? – Тя поглежда нагоре към мен. – Ти не си робот.

Преглъщам обратно нарастващата буца в гърлото си и нежно се измъквам от ръцете ѝ. Целувам я по бузата и се задържам там – до кожата ѝ – само за секунда.

– Имам нужда да си взема душ.

Тя изглежда така сякаш сърцето ѝ току-що е било разбито и е объркана, но просто не знам какво друго да направя.

Не че не обичам да съм в нейната компания, но точно сега съм отчаян за самота и не знам по какъв друг начин да я открия.

Така че си взимам душеве. Взимам си вани. Правя дълги разходки.

Склонен съм да правя това доста често.

Когато най-накрая се връщам в леглото, тя вече е заспала.

Иска ми се да се пресегна към нея, да притегля мекото ѝ и топло тяло към своето, но се чувствам като парализиран. Тази ужасна половинчата тъга ме кара да се чувствам съучастник в създаването на тъмнина. Притеснявам се, че мъката ми ще бъде изтълкувана като одобрение за неговите избори – за самото му съществуване. И в този случай не искам да остана неразбран, поради което пък не мога да призная, че тъгувам за него, че ме е грижа за загубата на това чудовище, което ме възпита. И в отсъствието на каквото и да е полезно действие аз си оставам смразен – чувствителен камък след смъртта на баща ми.

Сърдиш ли ми се? За това, че го застрелях?

Аз го мразех.

Мразех го с бурна сила, която от тогава никога повече не съм изпитвал. Но огънят на истинската омраза, установих аз, не може да съществува без кислорода на привързаността. Нямах да ме боли толкова много, нито пък можех да го мразя толкова силно, ако не ми пукаше за него.

И именно това – моята несподелена привързаност към баща ми – винаги е била най-голямата ми слабост. Затова и лежа тук, потънал в скръбта си, за която никога не ще мога да проговоря, докато съжалението ще изядва сърцето ми.

Аз съм сирак.

– Ейрън? – прошепва тя и аз се връщам обратно в насто-

ящето.

– Да, любов?

Джулиет се придвижва сънливо странично и побутва ръката ми с глава. Не мога да се въздържа и се усмихвам, докато се отдръпвам, за да ѝ направя място до мен. Тя бързо запълва празното пространство, притиска лице във врата ми и обвива кръста ми с ръка. Очите ми се затварят, сякаш се моля. Сърцето ми се рестартира.

– Липсваш ми – изрича тя. Това е шепот, който за малко да не чуя.

– Тук съм – отвърщам аз и нежно я докосвам по бузата. – Точно тук съм, любов моя.

Но тя поклаща глава. Дори и когато я придърпвам по-наблизо, дори и докато заспива отново, тя клати глава.

И аз се чудя дали тя не греши.

ДЖУЛИЕТ

Тази сутрин закусувам сама – сама, но не и самотна.

Залата за закуска е изпълнена с познати лица и всеки от нас се опитва да навакса с нещо: сън, работа, недовършени разговори. Енергийните нива тук винаги зависят от количеството кофеин, което сме поели, и точно в момента нещата все още са доста тихи.

Брендън, който отпива от една и съща чаша кафе цяла сутрин, среща погледа ми и ми махва. Аз му махам в отговор. Той е единственият сред нас, който в действителност не се нуждае от кофеин. Неговата дарба да умее да създава електричество действа като резервен генератор за цялото му тяло. Той е олицетворение на жизнеността. Всъщност яркочиялата му коса и леденосините му очи като че ли излъчват своя собствена енергия, която усещам дори от другата страна на залата. Започвам да си мисля, че Брендън държи чашата кафе предимно от солидарност към Уинстън, който, изглежда, не би могъл да оцелее без нея. Двамата са неразделни през последните дни – макар и Уинстън от време на време да негодува срещу естествената жизненост на Брендън.

Заедно те са преминали през много неща. Но това се отнася за всички нас.

Брендън и Уинстън седят заедно с Алиа, която е отворила скицника си и без съмнение проектира нещо ново и невероятно, което да ни помага по време на битки. Преработено съм уморена, за да се движа, иначе щях да стана и

да се присъединя към групичката им. Вместо това опирам брадичка в едната си ръка и изучавам лицата на приятелите си, изпитвайки благодарност. Но белезите по лицата на Брендън и Уинстън ме връщат назад към време, за което бих предпочела да не си спомням – обратно към времето, когато мислехме, че сме ги изгубили. Когато загубихме други двама. И внезапно мислите ми се оказват твърде тежки за закуска. Така че поглеждам встрани. И започвам да барабаня с пръсти по масата.

Би трябвало да се срещна с Кенджи за закуска – така започваме нашите работни дни, – което е и единствената причина, поради която не съм си взела собствената чиния с храна. За съжаление, закъснението му започва да кара стомаха ми да къркори. Всички в стаята режат пресни купчинки от пухкави палачинки, които изглеждат страшно вкусни. Всичко тук е съблазнително: малките канички с кленов сироп; димящите купчинки от картофи за закуска; малките купчинки с прясно нарязани плодове. Ако не друго, убийството на Андерсън и превземането на Сектор 45 поне ни осигуриха доста по-добри възможности за закуска. Но си мисля, че може би ние сме единствените, които се радват на подобренията.

Уорнър никога не закусва с нас. Той почти никога не спира да работи, дори и за да яде. Закуската за него е просто друг вид делова среща и той се храни с Дилайло – само двамата, – а и дори тогава не съм сигурна, че действително яде каквото и да е. Уорнър никога не изглежда така сякаш изпитва удоволствие от храната, за него тя е гориво – необходимо и през повечето време досадно, – което тялото му изисква, за да функционира. Веднъж, докато работеше по някаква важна документация на вечеря, поставих една бисквитка в чинията пред него просто за да видя какво ще се случи. Той погледна нагоре към мен, погледна назад към работата си, прошепна едно тихо „благодаря ти“ и изяде бисквитката с нож и вилица. И дори не изглеждаше така сякаш ѝ

се наслаждава. Това, без да е нужно да го казвам, го прави пълната противоположност на Кенджи, който обича да яде всичко, през цялото време и който по-късно ми бе признал, че докато е гледал как Уорнър яде бисквитката, направо му е дошло да се разплаче.

Като говорим за Кенджи, отсъствието му тук тази сутрин е повече от странно и започвам да се притеснявам. Тъкмо съм на път да проверя часовника си за трети път, когато Адам внезапно се озовава прав до масата ми и изглежда така сякаш му е неудобно.

– Здравсти! – поздравявам аз малко прекалено силно. – Какво, въобще, какво става?

Адам и аз сме се засичали заедно няколко пъти през последните две седмици, но това винаги е ставало случайно. Достатъчно е да кажа, че е твърде необичайно Адам нарочно да стои пред мен и аз съм толкова изненадана, че за миг почти пропускам очевидното:

Той изглежда зле.

Загрубял. Дрипав. Доста изтощен. Всъщност, ако не го познавах по-добре, щях да се закълна, че е плакал. Надявам се, че не е било заради провалената ни връзка.

И все пак, старият ми инстинкт ме разяжда и придърпва закърнели сърдечни струни.

Ние заговаряме едновременно:

– Добре ли си...? – питам аз.

– Касъл иска да говори с теб – отвръща той.

– Касъл е изпратил *теб* да дойдеш да ме извикаш? – интересувам се аз, а чувствата ми биват забравени.

Адам свива рамене.

– Предполагам, че минах покрай стаята му в точния момент.

– Ами, добре – опитвам се да се усмихна. Касъл винаги се опитва да изглади отношенията между мен и Адам. Той не харесва напрежението помежду ни. – Каза ли дали иска да ме види веднага?

– Да – Адам слага ръце в джобовете си. – Веднага.

– Добре – съгласявам се аз, но всичко това ме кара да се чувствам неудобно. Адам просто стои там, докато аз събирам нещата си и на мен ми се приисква да го приканя да си тръгне, да престане да ме зяпа, че това е странно, че ние се разделихме преди цяла вечност и това беше странно, той го направи толкова странно, но в този момент осъзнавам, че въобще не ме гледа. Зяпнал е пода сякаш е блокирал, изгубен някъде в главата си.

– Хей, добре ли си? – питам отново, този път нежно.

Адам стреснато вдига поглед.

– Какво? – недоумява той. – Какво, оооо... Да, добре съм. Хей, знаеш ли, че... – той прочиства гърлото си и се оглежда. – Ти дали...

– Дали какво?

Адам се люлее на петите си, а очите му се разхождат из залата.

– Уорнър май никога не е тук за закуска, а?

Веждите ми се изстрелват на челото ми.

– Уорнър ли търсиш?

– Какво? Не. Просто се чудя. Той никога не е тук. Нали знаеш? Странно е.

Аз се вирам в него.

Той не казва нищо.

– Не е толкова странно – отговарям бавно, изучавайки лицето на Адам. – Уорнър няма време за закуска с нас. Той винаги работи.

– О... – отбелязва Адам, а думата сякаш го кара да изпусне въздуха. – Това е много жалко.

– Така ли? – намръщвам се аз.

Но Адам като че ли не ме чува. Той извиква Джулмс, който оставя таблата си за закуска, и двамата се срещат по средата на залата, а след това изчезват.

Нямам представа какво правят по цял ден. Никога не съм питала.

Мистерията с отсъствието на Кенджи на закуска става ясна в мига, в който стигам до вратата на Касъл: двамата са тук, главите им са една до друга.

Аз чукам на отворената врата просто от учтивост.

– Здравейте! – поздравявам аз. – Искали сте да ме видите?

– Да! Да, госпожице Ферарс – нетърпеливо изговаря Касъл. Той се изправя на крака и ми маха да вляза вътре. – Моля, седнете. И ако обичате... – той посочва с жест зад мен, – затворете вратата.

Веднага усещам как се изнервям.

Правя колеблива стъпка в импровизирания офис на Касъл и поглеждам към Кенджи, чието лице, лишено от емоция, не прави нищо, за да облекчи страховете ми.

– Какво става? – интересувам се аз. След което продължавам, обръщайки се към Кенджи: – Защо не дойде на закуска?

Касъл ми прави знак да седна.

Правя го.

– Госпожице Ферарс – започва той напрегнато. – Имате ли новини от Океания?

– Моля?

– Отговор. Получили сте първия си отговор, нали?

– Да, така е – изричам бавно аз. – Но никои не трябваше да знае за него. Именно това щях да обсъждам с Кенджи на закуската тази сутрин...

– Глупости! – прекъсва ме Касъл. – Всички знаят. Господин Уорнър знае със сигурност. И лейтенант Дилайло знае.

– Какво? – Аз поглеждам към Кенджи, който свива рамене. – Как е възможно това?

– Не се шокирайте толкова лесно, госпожице Ферарс. Очевидно цялата ви кореспонденция се следи.

Очите ми се разширяват.

– Какво?

Касъл нервно маха с ръка.

– Времето е от значение, така че, ако обичате, аз наистина бих...

– От какво значение е времето? – раздразнено го прекъсвам аз. – Как се очаква да помогна, като изобщо не знам за какво говорите?

Касъл разтрива слепоочието си.

– Кенджи! – изрича внезапно той. – Би ли ни оставил, моля те?

– Да! – Кенджи скача на крака и подигравателно отдава чест. След което се насочва към вратата.

– Чакай! – спирам го аз, сграбчвайки го за ръката. – Какво става?

– Нямам никаква представа, хлапе – Кенджи се смее и освобождава ръката си. – Този разговор не ме засяга. Касъл ме бе повикал тук по-рано, за да си говорим за крави.

– За крави ли?

– Да, нали знаеш. – Той повдига едната си вежда. – Добитък. Накара ме да разузная няколко стотици акра земеделска земя, която Възобновлението е държало в тайна. Ужасно много крави.

– Вълнуващо.

– Всъщност наистина е. – Очите му светват. – Благодарение на метана доста лесно ги проследяваме. Кара те да се чудиш защо не биха направили нещо, за да предотвр...

– Метан? – изричам аз объркана. – Това не е ли някакъв вид газ?

– Да разбирам, че не знаеш много за кравешките изпращания.

Игнорирам казаното. Вместо това го питам:

– И затова ли не дойде на закуска тази сутрин? Защото си гледал кравешки изпращания?

– В общи линии.

– Добре – съгласявам се аз. – Това поне обяснява миризмата.

На Кенджи му отнема секунда, за да загрее, но когато го прави, присвива очи. Удря ме игриво с пръст по челото.

– Ти ще идеш право в ада, нали знаеш?

Усмихвам му се широко.

– Нали ще се видим после? Аз все така държа да направим сутрешната си разходка.

Той издава сумтене, което не обещава нищо.

– Хайде де! – убеждавам го аз. – Този път ще е забавно. Обещавам.

– О, да. Много забавно – Кенджи завърта очи, докато се обръща с гръб и отдава на Касъл още веднъж поздрав с два пръста. – Ще се видим по-късно, сър.

Касъл му кимва за довиждане с широка усмивка на лицето.

На Кенджи му отнема минута, преди окончателно да излезе през вратата и да я затвори зад себе си, но в този момент лицето на Касъл се трансформира. Широка му усмивка, нетърпеливите му очи изчезват. Сега, когато той и аз сме напълно сами, Касъл изглежда малко разтърсен, малко по-сериозен. Може би дори... уплашен?

И той пристъпва директно към работата.

– Когато отговорът на поканата дойде, какво пишеше в него? Имаше ли нещо запомнящо се в текста от листа?

– Не – намръщвам се аз. – Не знам. Но ако цялата ми кореспонденция се следи, вие нямаше ли вече да знаете отговора на този въпрос?

– Разбира се, че не. Не аз съм този, който следи пощата ти.

– Тогава кой го прави? Уорнър ли?

Касъл само ме гледа.

– Госпожице Ферарс, в този отговор има нещо много необичайно. – Той се поколебава. – Особено като се има предвид, че това е първият ви и засега единствен отговор.

– Добре – отвръщам аз, объркана. – Какво е толкова необичайно?

Касъл поглежда към ръцете си. Към стената.

– Какво знаете за Океания?

– Много малко.

– Колко малко?

Аз свивам рамене.

– Мога да я посоча на картата.

– И никога не сте били там?

– Ама вие сериозно ли говорите? – гледам го аз с невярващ поглед. – Разбира се, че не. Нали си спомняте, че никога не съм била никъде другаде? Родителите ми ме спряха от училище. Прекараха ме през системата. И в крайна сметка успяха да ме хвърлят в лудница.

Касъл поема дълбоко въздух. И затваря очи, докато изрича много внимателно:

– Имаше ли нещо запомнящо се в нотата, която получихте от Върховния командир на Океания?

– Не – отвърщам аз. – Не точно.

– Не точно?

– Предполагам, че беше малко неформална? Но аз не мис...

– Неформална? Как точно?

Поглеждам настрана, спомняйки си.

– Съобщението беше наистина кратко – обяснявам аз. – В него пишеше: „С нетърпение очаквам да те видя“. Без никакъв подпис или обяснение.

– „С нетърпение очаквам да те *видя*“? – Касъл изведнъж придобива озадачен вид. Аз кимвам. – Не „С нетърпение очаквам да се *срещнем*“ – размишлява той, – а „С нетърпение очаквам да те *видя*“.

Кимам отново.

– Както казах вече, стори ми се малко неформално. Но поне беше учтиво. Което все пак си мисля, че е доста положителен знак. Като се има предвид всичко.

Касъл въздъхва тежко, докато се върти в стола си. Сега той е обрнат с лице към стената, а пръстите му са подпрели брадичката му. Аз изучавам острите ъгли на профила му, когато той тихо прошепва:

– Госпожице Ферарс, какво точно ви е е разказвал г-н Уорнър за Възобновлението?